



# DE PLASPOLITIE

Nico De Braeckeleer

*Gebaseerd op de wateroplossing van de kids van team C2N2 van GO!*

*Basisschool De Kleine Prins, Diest*

WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!!

Het alarm in mijn slaapkamer klonk oorverdovend schel. Mijn ogen schoten open. Verschrikt keek ik om me heen. Op mijn witte kamermuren flitste een rood flikkerlicht aan en uit op de tonen van de scherpe sirene.

Ik was nog te slaperig om te beseffen wat er aan de hand was. Was het brandalarm afgegaan? Of had een dief het beveiligingssysteem in gang gezet? Of vielen marsmannetjes de planeet aarde aan? Je weet wel, van die lelijke, groene ruimtewezentjes met grote ogen, scherpe nagels en kaastenen!

Opeens werd ik me bewust van de drukkende pijn in mijn onderbuik. Mijn blaas stond op springen! Ik moest dringend plassen! En dat verklaarde alles ...

Er ging helemaal geen brand-, inbraak- of marsmannetjesalarm af, nee hoor, het was het plasalarm! Mijn papa had in huis een plasalarm geïnstalleerd. Zo zou er nooit iemand van het gezin nog in zijn bed of broek plassen. Mijn ouders niet, mijn zusje niet, en ook ik niet. Niet dat bedplassen op zich zo erg is, maar het probleem is dat er dan urine verloren gaat. En dat mag niet. Al twee jaar lang is het bij wet verboden om urine, plas, pis of water te verspillen. Waarom? Heel simpel: omdat urine heel kostbaar is! Als gevolg van de opwarming van de aarde is er namelijk een watertekort.

Mijn blaas stond op ontploffen. Ze voelde als een veel te hard opgeblazen ballon! Jongens! Ik moest echt heel dringend! Ik gooide mijn laken opzij en sprong uit bed. Ik nam niet eens de tijd om mijn tenen in mijn pantoffels te wringen en sprintte op blote voeten naar de badkamer. Daar plaste ik naast het toilet. Niet op de grond hé! Nee, nee, helemaal niet. Ik plaste naast het toilet in de vergaarton. Het toilet gebruiken wij al twee jaar niet meer. Mijn papa zal de wc binnenkort afbreken. Alles komt nu terecht in de vergaarton die naast het toilet staat.



Daarin verzamelen wij al onze urine, zweet, badwater, regenwater, afwaswater, enzovoort. Geen enkele druppel mag verloren gaan. Onderaan die ton zit een buis die ondergronds het vuile water naar een waterzuiveringsrobot stuurt. Deze robot staat in het midden van het land in een leegstaande fabriek. De robot zuivert al het water van alle gezinnen. Het vuile water en de urine gaat eerst bovenaan in de mond van de robot, stroomt nadien door het filtersysteem in de buik van de robot, en komt er onderaan terug uit. Via een systeem van buizen gaat het zuivere water dan terug naar ons huis, en naar alle andere huizen in het land. Omdat water en urine zo kostbaar zijn, is het verplicht om in elk huis een plasalarm te installeren. Er mag geen enkele druppel vocht verloren gaan! Elk druppeltje moet naar de waterzuiveringsrobot zodat die het vuile water weer proper kan maken.

Ik had nog maar net geplast, of het plasalarm ging alweer af. Dit keer niet voor mij, maar voor mijn zusje. Ze kwam de badkamer binnengestormd en liep me bijna omver. 'Plassen! Plassen! Plassen!' riep ze terwijl ze naar de vergaarton snelde, zich erover boog en begon te plassen. Een keiharde urinestraal kletterde tegen de rand van de ton. Dat was blijkbaar op het nippertje!

Ik liep terug naar mijn bed. Voor ik erin kroop, checkte ik of de plassensor op mijn buik nog goed zat bevestigd. Die sensor stuurt een signaal naar het plasalarm wanneer je dringend moet plassen. De sensor zat nog goed op zijn plaats, dus ik kon weer lekker gaan slapen. Ik droomde over lelijke, fluogroene marsmannetjes met grote ogen, scherpe nagels en kaastenen die al het water op de planeet aarde kwamen stelen.

De volgende dag liep ik al fluitend naar het sportplein, een volleybal onder de arm. Ik was goedgezind want het was geen school. Niet dat ik school haat, maar geef toe, een zaterdag en zondag is toch leuker. Dat vinden zelfs de leerkrachten! En die hebben ervoor gekozen om naar school te gaan! Ik ademde de zuurstof in en genoot van de frisse ochtendgeuren. De

lucht had een diepblauwe kleur. De zon stond hoog aan de hemel. Iets zoefde boven mijn hoofd. Eerst dacht ik dat het een vogel was, maar toen ik beter keek, zag ik dat het een regendrone was die door de lucht cirkelde. Zo'n drone is uitgerust met speciale sensoren die naar regenwolken zoeken. Wanneer een drone een regenwolk bespeurt, zendt hij signalen uit naar de vliegtuigen die op mest vliegen. Zo'n vliegtuig haalt dan het regenwater uit de wolken en vervoert het naar plaatsen waar er een watertekort is. Ja, alles staat tegenwoordig in het teken van de waterschaarste. En maar goed ook!

Toen ik de Mosdreef insloeg, bleef ik geschrokken staan. De eerste boom aan de rechterkant, een mooie berk, was onderaan de stam nat. Hoe kon dit? Het had niet geregend en er hing ook geen dauw aan het gras. Alles was poederdroog, behalve de schors van die berk.





Niet dat de schors heel nat was. Een beetje maar. Maar genoeg om mijn onrust te wekken. Met de volleybal onder de arm beende ik naar de boom. Ik knielde in het gras en rook aan de schors. Een indringende, scherpe, vieze geur. Er was geen twijfel mogelijk: urine! Iemand had tegen de boom geplast! Maar dat mag niet! Het is al twee jaar bij wet verboden om urine te verspillen. Alle urine en al het vuile water moet geloosd worden in een vergaarton. Zelfs in alle auto's is zo'n vergaarton voorzien. Want het zal je maar overkomen dat je onderweg plots dringend naar het toilet moet!

Ik rook nog een keer aan de stam om er honderd procent zeker van te zijn. Ja hoor, dit was urine! Hier was een wildplasser aan het werk geweest! O My God! Ik moest de Plaspolitie verwittigen! Nu meteen! Ik belde het gekende pisnummer van de Plaspolitie en kreeg meteen een agente aan de lijn.

'Waarmee kunnen wij u van dienst zijn?' vroeg ze.

'Ik heb hier een code 764,' zei ik.

'Een code 764?' vroeg ze geschrokken. 'Heeft ... heeft er iemand wild geplast?'

'Zo wild als maar kan,' riep ik in mijn smartphone.

'Ik stuur meteen een Pee Plasser ter plaatse!' schreeuwde ze ontsteld.

Even voor de duidelijkheid: een Pee Plasser is een agent van de Plaspolitie die mensen arresteert die wildplassen.

Drie dagen later hoorde ik van de Plaspolitie dat ze de wildplasser nog niet hadden opgespoord. Daarom besloot ik om zelf de handen uit de mouwen te steken. Ik zou de wildplasser betrappen en naar de Plaspolitie brengen! Het is dan ook mijn grote droom Pee Plasser te worden als ik groot ben. En als dat niet lukt, wil ik ook wel gaan werken in de loods waar de waterzuiveringsrobot staat. Dat lijkt me ook wel wat. Als technicus of ingenieur! Maar ja, dat zal niet gemakkelijk zijn, want iedereen wil dat. Werken in een urinebedrijf dat water zuivert is de droom van elk kind, toch?

Het was me de voorbije drie dagen opgevallen dat diezelfde berk elke keer weer nat was. Die wildplasser vond het duidelijk leuk om dezelfde boom te besproeien. Dat de politie hem nog steeds niet op het spoor was, vond ik dan ook vreemd. Maar goed, niet alle Pee Plassers zijn even goede detectives.

De hele dag verstopte ik me achter de bomenrij aan de overkant van de Mosdreef. Zo had ik een goed uitzicht op de berk die elke dag werd besproeid. Regelmatig zag ik een Pee Plasser passeren. De Plaspolitie hield de berk duidelijk ook goed in het oog. Er gebeurde lange tijd niets. Al was er wel een prachtig moment toen Lindsey in de Mosdreef passeerde. Haar lange, blonde haren wapperden als manen achter haar aan. Wat ben ik verliefd op haar! Ik had zin om



naar haar toe te lopen en een praatje met haar te slaan. Misschien zou ik haar hand wel even aanraken. Zo per ongeluk, je kent dat wel. Maar mijn taak als plasdetective was nu belangrijker. Bovendien durfde ik niet op Lindsey afstappen. Dan zou ik het in mijn broek doen van de schrik. Nou ja, niet in mijn broek. Want voor ik zou kunnen plassen, zou mijn plasalarm afgaan. Dat zou pas beschamend zijn. Nee, ik bleef me maar beter schuilhouden achter deze bomerrij. Het begon stilaan donker te worden. De avond viel. Eigenlijk moest ik naar huis. Maar dat weigerde ik. Ik moest en zou de wildplasser betrappen en uitleveren aan de Plaspolitie! Daarom belde ik naar mijn mama. Ik loog dat ik bleef slapen bij mijn beste vriend Mike.

‘Maar je hebt je pyjama niet bij! En al jouw toiletpullen dan?’ vroeg mijn ma.

‘Dat is niet nodig,’ loog ik. ‘We gaan kamperen. Buiten in de tent in de tuin van Mike. En hij heeft ook een slaapzak voor mij.’

‘Goed dan,’ zei ze.

Normaal lieg ik nooit! Echt waar nooit! Behalve wanneer mama vraagt wat ik van haar kapsel vind als ze naar de kapper is geweest. Dan zeg ik altijd ‘mooi’. Maar ik vind het lelijk. Met al die warrige krullen. Bwah!

Maar nu moest ik ook liegen. Ik had geen andere keuze. Ik moest en zou de wildplasser te pakken krijgen!

Vier uur later was er nog niets gebeurd. Mijn ogen waren al enkele keren dichtgevallen omdat ik doodmoe was. Bovendien voelde ik dat mijn blaas gespannen stond. Straks ging mijn plasalarm nog af! Dan zou ik alle mensen in de buurt wekken.

Dat kon niet de bedoeling zijn.

Net toen ik teleurgesteld wilde afdruipten om thuis te gaan plassen, zag ik beweging aan de overkant. In het struikgewas! Niet ver van de berk waartegen elke dag werd geplast. Ik trilde van de zenuwen. Dit was het moment waarnaar ik had uitgekeken. Maar nu het moment er was, werd ik plots nerveus. Wat als die wildplasser veel groter was dan ik? Wat als hij me op mijn donder zou geven?

Toch was ik dapper genoeg om in beweging te komen en op hem af te sluipen. De lange Mosdreef werd maar door drie straatlampen verlicht, dus het was er heel donker. Ik hoorde een waterstraal. De wildplasser was aan het plassen! Hoe durfde hij!





Ik wilde al schreeuwen dat hij moest stoppen, maar ik zweeg toen ik hem zag. De wildplasser was ... een hond. Een schattige, lichtbruine labrador. Hij stopte met plassen toen hij me zag en keek me betrapt aan.

'Je mag hier niet plassen, jongen,' zei ik liefjes. 'Heeft je baasje dat niet gezegd?'

Maar ik merkte dat er geen kettinkje of naamplaatje om zijn nek hing. Deze hond had helemaal geen baasje. Het was een straathond. Voorzichtig stak ik mijn hand uit. Hij kwam naar me toe, likte aan mijn vingers en liet zich maar al te graag knuffelen.

'Voor jou bel ik de Plaspolitie niet, jongen,' zei ik. 'Ik neem je mee naar huis. Dan kan je lekker verder plassen in onze vergaarton!'

De labrador leek dat prima te vinden. Hij trippelde achter me aan en liep met me mee naar ons huis. Ik liet hem plassen in de vergaarton in onze badkamer. Hij leek niet goed te begrijpen waarom dat nodig was, maar ik legde hem alles uit over de waterzuiveringsrobot. Ik weet niet of hij me verstond, maar ik denk het wel. De hele nacht liet ik hem op de mat in mijn slaapkamer slapen.

De volgende dag vertelde ik mijn ouders en zusje de hele waarheid. En toen stelde ik de vraag die al sinds die nacht op mijn lippen brandde. 'Mag de hond alstublieft bij ons blijven?'

Tot mijn verbazing mocht het. Mijn zusje en ik waren in de wolken! We besloten hem een naam te geven: Berkje. Naar de boom waartegen hij had geplast. Mooie naam, toch?

En sinds hij bij ons is heeft Berkje altijd al mooi in de vergaarton geplast en nooit meer tegen een boom. En als hij 's nachts moet plassen? Nou, dan gaat bij hem net zoals bij ons het plasalarm af, want hij heeft net zoals iedereen van het gezin een plassensor. WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!! WIIIIIEUW!!!

